

1801 2den Beh. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 1802

det vil sige under det Begreb; derimod har jeg ganske vist talt om, at de store Kirkeindtægter, som i en vis Forstand ere Statens Indtægter, skulde undergives en anden Control, end nu er Tilfældet, under en eller anden hensigtsmæssig Form, og det er en Anskuelse, som jeg ganske vist nærer. Men hvorledes man derfra eller fra det nuværende Forslag kan slutte, at jeg ogsaa vil have Amtsrådsregnskaber og Sognerådsregnskaber opførte paa Finantsloven, hvorledes det er forstandigt, og hvorledes man har fundet Leilighed til at komme frem med dette, skal jeg ikke indlade mig nærmere paa; jeg skal kun sige, at det vidner om, at det ærede Medlem har en meget levende Phantasi; thi uden denne fortrinlige Egenstabs vilde det ærede Medlem ikke have kunnet komme frem med en saadan Paastand, som at dette naturlige Forslag skulde ligne noget Saadant, som at man vilde sætte Sognerådsregnskaber paa Finantsloven. (Bregendahl: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning!) Jeg henstiller nu til Thinget, hvad man vil gjøre med Forslaget; det er stillet saaledes til 2den Behandling og begrundet saaledes, at selve Forslagsstillerne ere meget tilbøjelige til at undergive det Forandringer til 3die Behandling, naar Principet, som det gaaer ud paa at laae fast her, ved Afstemning anerkjendes, og saadanne Forandringer skulle efter nøiere Overveelse selvfølgelig blive foreslaaede, hvis Forslaget bliver vedtaget.

Justitsministeren: Det ærede Medlem gjorde Indsigelse imod den Naade, hvorpaa jeg havde udtalt mig om Forholdet mellem ældre og nye Lønningslove, idet han meente, at jeg ikke skulde have Ret til at sige, at det var det samme Tilfælde, der omhandlede i de to Love. Han fremhævede Forskjellen i Reglernes Indhold. Mine Ord maae altsaa ikke have været tilstrækkelig tydelige, og jeg skal derfor sige det endnu en Gang, saa tydeligt, jeg formaaer — Mere kan jeg ikke

gjøre — og istedetfor Ordet „Tilfælde“ sige „Forhold“, et Ord, som jeg forresten troer, at jeg ogsaa sidst benyttede. Det er det samme „Forhold“, der omtales i begge Love, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt et Afdrag skal finde Sted paa Grund af Lønnings Forening paa een Haand. Naar der staaer to Love ligeoverfor hinanden, en ældre Lov og en ny Lov, og der i begge er givet en Regel for, hvorvidt der skal finde Afdrag Sted eller ikke, maa al sædvanlig Fortolkning føre til, at Lovgivningen ved at give en ny Regel har havt den ældre Regel for Nie, og naar der saa er Forskjel i Reglernes Indhold, maa man sige, at den ældre Regel om dette Forhold er forandret ved den nye Regel om det samme Forhold. Derfor siger man ikke, at det er det samme Indhold; saa bliver der ingen Forskjel; men det er det samme Forhold, det samme Tilfælde, og jeg seer ikke, hvorledes man, uden at gaae Lovgivningen i 1870 for nær, kan paastaae, at den ikke meente, hvad den sagde, naar den gav en anden Regel end den, der staaer i Loven af 1860 om det samme Forhold. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Overformynderiet, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, forekommer det mig ikke, at der i de Betragtninger, som han fremkom med, var noget Nyt, og jeg antager derfor for mit Bedkommende at kunne henholde mig til, hvad jeg tidligere har udtalt om Finantslovens naturlige Omraade i Modsætning til den Ordning, der er truffen i Loven af 26de Mai 1868.

Formanden: Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bregendahl: Jeg skal overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) indskrænke mig til den Bemærkning, at han virkelig tager feil, naar han vil tillægge mig en vidstvævende Phantasi. Jeg maa betragte, at det netop er en Egenstabs, som jeg